

[Aage Fogh.]

landbrug har haft meget, meget travlt med at kræve dækning for sig selv, inden det ved noget som helst om, hvilke følger en tilslutning til de syv vil få.

Denne henvendelse fra Landbrugsrådet er stillet op i punkter. De første to punkter indeholder selvfølgheder, som vi er helt enige om, og som altså ikke kan diskuteres. Det tredje punkt drejer sig om frygten for, at toldforhøjelser skal forhøje omkostningsniveauet her i Danmark. Det har jeg udtalt mig om, og det udtalte den højtærede udenrigsminister sig om i går. Dette behøver Landbrugsrådet sådan set ikke at frygte.

Under punkt 4 udtaler man ønske om, at landbruget får mulighed for at udbygge det forældede produktionsapparat. Heri er jeg ganske enig med landbruget. Men jeg vil føje til, at hvis landbruget selv havde villet, så kunne det gennem det arbejde, der har været i gang gennem en årrække bl. a. for at afhjælpe de dårlige kreditforhold, have lagt disse forhold til rette på en helt anden måde. Men vi skal være villige til forhandling om de ting, så de nødvendige midler kan stilles til rådighed, for at dansk landbrugs produktionsapparat kan gøres helt intakt, ikke for at producere mere måske, men for at producere bedre og billigere.

Punkt 5 og 6 indeholder et ønske om koncentration af eksporten og fremme af eksportforanstaltninger. Her gælder der det samme som for det foregående punkt, at det må være erhvervet selv, der må gå i spidsen for dette arbejde. Landbrugserhvervet må gå foran i arbejdet for at få gennemført disse ting. Det var med stor glæde, at jeg i fjor medvirkede til at gennemføre ordningen med Landbrugets Afsætningsråd. Jeg tror, det var en betydende nydannelse, som erhvervet her selv har skabt, og som fik en rimelig støtte fra regeringens og folketingets side. Dette afsætningsråd vil nu arbejde videre for at skaffe nye markeder, for at skaffe varerne frem i den rette tilstandsform, og hvis dette afsætningsråd skulle møde opgaver, det ikke selv kan løse, tror jeg, landbruget kan være ganske sikker på velvillig forhandling og behandling af spørgsmålene fra regeringens

og folketingets side, fordi vi selvfølgelig har interesse i den størst mulige afsætning.

Endelig fremfører landbruget et ønske om afskaffelse af de faste skatter. Det synes jeg jeg har hørt før. Det har været på dagsordenen enkelte gange, og jeg må måske i al stilfærdighed gøre opmærksom på, at jeg synes, man overdriver lidt. De faste skatter har fra 1916-17 til dato, altså gennem ca. 40 år, praktisk taget udgjort den samme procentvise andel af landbrugets driftsudgifter, nemlig omkring 5 pct. Det gjorde de i 1920, i 1930 og igen i 1959. Jeg skal ikke påstå, at de ingen betydning har, men de er ikke afgørende for landbrugets økonomi, tværtimod. En ændring af beskatningsforholdet som ønsket af det store landbrug, der som nævnt kan være til fordel for de store og de mindre dygtige landmænd og til skade for de små og de mere dygtige landmænd, er ikke en fremgangsmåde, som jeg sympatiserer særlig med.

Jeg kan imidlertid som helhed tilsige en velvillig forhandling, hvis det skulle vise sig nødvendigt, om de foranstaltninger, der skal tjene til forbedring af landbrugserhvervets vilkår, men erhvervet må selv gå foran og kan kun vente støtte til egen indsats herfra.

Jeg kan meget vel se, at de store problemer, vi nu står over for at skulle løse, naturligt kan fylde os med betænkeligheder, men jeg vil dog gerne sige igen i år, som jeg sagde i fjor, at når alt kommer til alt, forekommer det mig, at det rimeligste ville have været, om praktisk taget alle partier her i salen kunne samles i enighed og stå bag regeringen, der skal føre de internationale forhandlinger. Det er Danmarks interesser, det drejer sig om, det er ikke partipolitiske interesser, der er på spil, det er Danmarks økonomiske fremtid, der skal bjerges i havn, og jeg tror, vi ville gøre det bedst, hvis vi i enighed med rimelig hensyntagen samledes om at give regeringen mandat til at forhandle videre. Jeg kan i høj grad give tilslutning til det, de ærede medlemmer hr. Poul Møller og hr. Per Federspiel har sagt, at tiden er kort, men tidsfristen er ikke fastsat af os, den er fastsat udefra og kan ikke bebrejdes os. Vil vi være med, må det ske nu, og jeg vil gerne opfordre til at gøre forsøg på at samle et